

Oslo tingrett – 22. julisaken

8. juni 2012 - Rettens vurdering om vitneførsel av vitnet Per Olav Næss:

Tiltaltes mor oppsøkte et familierådgivningskontor som henviste familien til SSBU. Det ble foretatt psykologisk testing av mor, og tiltalte ble observert i avdelingen og i behandlingsbarnehagen ved Barnepsykiatrisk klinikk.

Etter helsepersonelloven § 21 skal helsepersonell "hindre at andre får adgang eller kjennskap til opplysninger om folks legems- eller sykdomsforhold eller andre personlige forhold som de får vite om i egenskap av å være helsepersonell." Retten finner det åpenbart at samtalene med, og testingen av mor, og observasjonene av tiltalte ga Næss opplysninger om deres legems- eller sykdomsforhold eller andre personlige forhold, og at han fikk opplysningene i egenskap av at han var behandlende helsepersonell. Han har da i utgangspunktet taushetsplikt om disse opplysningene etter helsepersonelloven § 21. Hverken tiltalte eller moren samtykker til at Næss forklarer seg som vitne i retten. Tiltaltes søster er ikke forespurt om hun samtykker.

Helsepersonelloven § 23 nr. 4 gjør unntak fra denne taushetsplikten dersom; "... opplysninger gis videre når tungtveiende private eller offentlige interesser gjør det rettmessig å gi opplysningene videre ". Det følger av Ot.prp.nr.13 (1998-1999) side 229 flg. at bestemmelsen angir; "...den interesseavveining som skal foretas. Hensynene som taler for å bryte taushetsplikten, må veie vesentlig tyngre enn hensynet som taler for å bevare taushet, i alminnelighet vil det være nødrettsbetraktninger." Det følger videre av disse forarbeidene at unntaksbestemmelsen vil være oppfylt i; "...tilfeller hvor videreformidling av informasjon er egnet til å motvirke skader av et visst omfang, .."

Retten har oppnevnt fire psykiatere for blant annet å vurdere om tiltalte var psykotisk 22. juli 2011. I tillegg har partene ført, og skal føre, en rekke vitner som gjennom sin fagkompetanse kan belyse dette sentrale spørsmålet. De rettsoppnevnte sakkyndige har hatt tilgang til dokumenter fra oppholdet ved SSBU. Retten legger til grunn at de sentrale medisinske vurderinger gjort av helsepersonell på SSBU i 1983 er nedtegnet i dokumentene, herunder i bekymringsmeldingene til barnevernet og i den vedlagte epikrisen. Disse dokumentene er allerede vurdert av de sakkyndige, og hensyntatt i deres skiftelige erklæringer. Retten mener bevisverdien av en forklaring om eventuelle supplerende medisinske vurderinger 29 år etter kontakten med familien, uansett vil være begrenset. På denne bakgrunn finner retten at hensynet til taushetsplikten må veie tyngst, og at vilkårene for å anvende unntaksbestemmelsen i helsepersonelloven § 23 nr. 4 ikke er oppfylt.

Det følger av rettens vurdering av forklaringens bevisverdi at straffeprosessloven § 119 tredje ledd ikke kommer til anvendelse. Det er også uklart for retten om forklaringen er ment å skulle støtte opp under en tilregnelighets- eller en utilregnelighetspåstand.

Det foreligger dermed bevisforbud etter straffeprosessloven § 119 første ledd. Retten har et overordnet ansvar for at taushetsbelagte opplysninger ikke videreformidles til retten uavhengig av hva vedkommende helsepersonell i denne sammenheng måtte mene. Det etter dette ikke nødvendig å vurdere om det også foreligger bevisforbud etter straffeprosessloven § 118.

Rettens beslutning er enstemmig.